

AMICULUM

OBČASNÍK STUDENTŮ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ PROVINCE ✦ 09/2010 ✦ ČÍSLO 3

Milí přátelé ve sv. Dominiku,

Bohaté léto skončilo a začíná nový rok formace bratří studentů v toulouské provincii. Proč říkám bohaté léto? Důvod je jednoduchý: v červnu a červenci letošního roku měla naše česká dominikánská provincie to štěstí, že jeden bratr přijal kněžské svěcení a dva bratři přijali svěcení jáhenské. A tak jak říká náš otec provinciál: pomalu, ale jistě můžeme vidět první plody formace bratří v toulouské provincii.

V tomto čísle bychom Vám rádi představili celkový běh letošního léta, svěcením bratří počínajíc, přes různé apoštolské aktivity našich bratří, které letos dosahovaly od Tater až k Atlantiku. A co se nám do časopisu nevešlo, najdete na našich stránkách.

fr. Pio

úvodem...

Obsah:

Svátost svěcení.... 2

Rozhovor
s fr. Lukášem..... 4

Week OP..... 8

Městská misie
v Litoměřicích 10

Jablonné.....12

**Zpravodajství, fotografie,
kdo jsme a co děláme,**

to vše najdete na internetových
stránkách bratří studentů
české dominikánské provincie:

amiculum.op.cz

Svátost svěcení

V červnu a červenci letošního roku bylo několik bratří české dominikánské provincie vysvěceno ke kněžské a jáhenské službě v církvi. Ne vždy je zcela úplně jasné, co to kněžská a jáhenská služba je, proto Vám navrhuji se trochu hlouběji podívat na to, kdo to je kněz a jáhen.

Přijetím svátostí křtu a biřmování odpovídáme na to nejniternější povolání člověka – stát se Božím dítětem. Těmito svátostmi se stáváme učedníky Kristovy, kteří putují ve společenství církve do své nebeské vlasti, kde nebude pláč a kde všichni budeme jedno v Kristu. Křest a biřmování nás zasvěcují k pravé duchovní bohoslužbě, proto také tradice mluví o obecném kněžství Božího lidu. Toto jsou svátosti, které jsou určeny pro naše osobní posvěcování a svatost.

Mezi sedmi svátostmi církve, jež jsou jejím jediným a pravým pokladem, který církev pečlivě střeží od svého počátku, jsou mimo jiné dvě svátosti, které mají za svůj první cíl posvěcování celého společenství. Jsou to svátosti kněžství a manželství. Těmito svátostmi, ti jež byli křtem a biřmování uschopněni stát se Božími dětmi, jsou zasvěceni pro službu svým bratřím a sestrám. Zůstaneme pouze u svátosti kněžství, která úzce souvisí s posláním Kazatelského řádu, jelikož z povahy našeho povolání, které nám bylo svěřeno – hlásání evangelia – jsme řád kněžský.

Svátost svěcení, je svátost, skrze kterou pokračuje poslání apoštolů, které Ježíš Kristus svěřil svým apoštolům a které trvá až do skonání času. Tato svátost v sobě pojímá tři stupně: biskup, kněz, jáhen. Tato svátost se nazývá svěcení – ordinace, která je odlišná od pouhého vyslání, či pověření. Odlišnost se je ve skutečnosti, že na rozdíl od pouhého posvěcení, vyslání či pověření, svátost svěcení vtiskuje mocí Ducha svatého nezrušitelné znamení (charakter) do duše toho, jenž tuto svátost přijímá, které ho uschopňuje k svátostné činnosti pro posvěcení společenství církve.

Udělovatel svátosti svěcení je pouze biskup, neboť jen biskupům je svěřena plnost Kristovy moci, kterou on sám svěřil svým apoštolům. Biskup uděluje svěcení tak, že vloží na hlavu svěceného kandidáta své ruce a následně pronese konsekrační modlitbu.

Kdo je to kněz?

Kněží jsou milostí svěcení spoluúčastní poslání apoštolů- jsou spolupracovníky biskupa jakožto nástupce apoštolů. Jejich úkolem je posvěcování Božího lidu. Z moci svého svěcení představují živého Krista, přítomného uprostřed své církve. V jeho jménu vysluhují svátosti a zvláště během slavení eucharistie zastávají místo Krista, kterého zpřítomňují svou službou a kterému zároveň přednáší prosby Božího lidu.

Kdo je to jáhen?

Na nejnižším stupni svěcení se nachází jáhnové, na něž jsou rovněž vkládány ruce biskupa a nad nimiž je pronášena konsekrační modlitba. Jáhnové se účastní zvláštním způsobem na poslání Krista, neboť jejich poslání není představovat Krista kněze, ale Krista sloužícího uprostřed svých bratří, toho, který „nepřišel, aby si nechal sloužit, ale aby sloužil“. Co náleží do poslání jáhnů? Především být pomocníkem svému biskupu a kněžím a to především v podobě spoluslavení liturgie, dále pak rozdávat eucharistii svým bratřím, asistovat uzavírání manželství a žehnat jim, hlásat evangelium a kázat, předsedat pohřbům.

fr. Pio

Dar, který
člověk začne
až postupně
vnímat

Rozhovor
s bratrem Lukášem

V sobotu 3. července přijal fr. Lukáš Fošum kněžské svěcení v našem klášterním kostele v Olomouci. Na konci srpna přijel strávit s námi týden přednášek českých církevních dějin, a tak jsme se jej neváhali zeptat, jak se žije novokněžím...

Bratře Lukáši, už je to víc jak měsíc, co jsi knězem, jak vnímáš svou službu a obrovský dar kněžství?

Především vnímám to, že kněžství je, jak zaznělo v otázce, velký dar a že z něj zatím vnímám jenom malý zlomeček. Dar na celý život, který člověk začne až postupně hlouběji vnímat, začne jej prožívat, začne si ho vážit, začne opravdu žít jako kněz.

A jak zpětně vzpomínáš na své kněžské svěcení?

Vzpomínám si na dvě věci. Především na to, že to všechno proběhlo úžasně v klidu, že jsem měl krátce před tím čtvrt hodiny čas v modlitbě to všechno odevzdat Pánu. A také pro mě byla velkým darem přítomnost mnoha bratří jak z naší provincie, tak i z jiných dominikánských provincií.

A když se vrátíme úplně na začátek tvého povolání, jak se stalo, že se z doktora z Českých Budějovic stal dominikán?

Mé povolání probíhalo v takových dvou vlnách, ta první začala už během studií a ta druhá přišla, právě když už jsem pracoval jako lékař, ještě s takovými nevyřčenými anebo nevyřešenými otázkami. Během jedné duchovní obnovy přišlo úplně jasné znamení, že se mám stát knězem a vstoupit do řádu.

Co tě nejmíc oslovilo a oslovuje na dominikánském způsobu života?

Těžko to říct jedním slovem. Já jsem způsob života bratří kazatelů znal už během mých studií, kdy mi byl blízký jejich způsob zkoumání zásadních životních otázek, který hodně souvisel s přemýšlením, s rozumovým řešením, ale tím, co mě nakonec zaujalo a přitáhlo byla osoba svatého Dominika.

Ty jsi vlastně vůbec první český bratr, který prošel celou formací ve Francii, jak ji zpětně hodnotíš?

Jsem za ni nesmírně vděčný a myslím, že až zpětně dokážu docenit, co všechno jsem se tam naučil a získal. Jedna skutečnost je zároveň jejím velkým kladem i zápor, a to, že je člověk oddělen od domova. Samo o sobě je to spíše zápor, klad je to tehdy, když člověk díky tomu získá k vlastní zemi, k vlastní rodině i k vlastní provincii trochu odstup a může se naučit něco nového.

Několik let jsi hlásal Boží slovo ve Francii, jaké jsou podle tebe největší rozdíly mezi situací francouzské a české církve?

Rozdíly nejsou zas až tak patrné na první pohled a člověk si je uvědomuje až po delším čase. Francouzská společnost je celkově více různorodá a tak v závislosti na to, ke které skupině obyvatel se člověk obrací, se musí přizpůsobit forma hlásání. Zdá se mi, že ve Francii je to právě více o formách, je to způsobeno také tím, že dominikáni tam mají více svoje stálé místo. A zároveň je tam dost striktní odluka církve od státu.

Jako takový konkrétní příklad může posloužit to, že i sebevzdělanější bratr dominikán může ve Francii jen velmi těžko působit na nějaké státní škole, ať už vysoké nebo střední, zatímco u nás jsou ty dveře asi více otevřené. Na druhé straně určitý francouzský „formalismus“ je i pozitivní, protože jsou vyvinuté různé formy organizace církevního a společenského života, kde ta cesta už je v mnohém připravená, ať už jsou to třeba velké růžencové poutě do Lurd, skauting anebo dobře fungující církevní školství.

Obecně bych to shrnul tak, že je to více vyhraněné v tom, kde člověk může snadno a kde zase může jen těžko, anebo skoro vůbec hlásat Boží slovo.

A jaké to je mít ukončená studia a vědět, že už se po prázdninách „nemusíš“ vrátit do Toulouse?

Především je to velká úleva, z člověka spadne spousta povinností a takového toho postupování od úkolu k úkolu, od roku k roku. Nevnímám ani tak to, že se nemusím vracet do Toulouse, jako to že se mi otevírá rok života a působení u nás.

A jak jsi se rozloučil s Francií, potažmo s Toulouse?

Tak, bylo to takové narychlo: tím, že až do posledních chvil jsem měl studijní povinnosti a pak byly ještě exercicie před svěcením, a narychlo také v tom, že určitě hodně lidí z farnosti, co chodí do kláštera v Toulouse, by se se mnou rádo rozloučilo, ale uvědomili si až na poslední chvíli, že odjíždím. Jinak, to bylo moc hezké a dojemné, kolik lidí si mě pamatovalo a kolik lidí se se mnou chtělo osobně rozloučit.

A jedna taková zákeřná otázka, umíš ještě - po šesti letech ve Francii - česky?

Přiznám se, že jsem měl větší obavy z toho, jak se do češtiny budu dostávat a naopak teď mám obavu, abych úplně nezapomněl tu francouzštinu.

Jak se ti líbí v Praze, kam jsi byl asignován po svém svěcení?

Když se říká, že v Praze je blaze, tak na tom asi něco bude, není to zas až úplná lež. Je to prostředí zvláštní, protože náš klášter je v centru Prahy, skoro v tom největším ruchu Starého Města, a zároveň je v něm zvláštní klid, který teprve objevuji.

A do čeho se hodláš v Praze pustit? Myslíš si, že u toho využiješ zkušenosti, které jsi získal ve Francii?

Situace pražského kláštera je v tuto chvíli taková, že spíše než něco samostatně znovu vymýšlet, je potřeba se zapojit do již existujících a rozvíjejících se aktivit. Projektem, který zrovna v tuto chvíli začíná, je velká výstava

„Hic sunt (domini) canes“, na jejíž organizaci, především pokud jde o doprovodné přednášky a komentované prohlídky, bych se měl aktivně podílet. A k tomu přibudou další pastorační aktivity během roku. Zapojuji se do aktivit terciářských sdružení, a ještě přibude od října možná jedno společenství.

A myslíš si, že u své apoštolské práce využiješ zkušenosti, které jsi získal ve Francii?

Myslím, že určitě ano, vnímám především celkové zázemi toho všeho, co člověk viděl a o čem si mohl utvořit představu, že proto aby věci fungovaly a dělaly se dobře, je potřeba jim věnovat čas, radit se o nich a konzultovat je s těmi, kdo mají více zkušeností. Takže, když už nic jiného, tak jsem alespoň ztratil představy o tom, že se dají nějaké apoštolské akce udělat snadno a rychle, a také o tom, jakou výhodu má týmová práce.

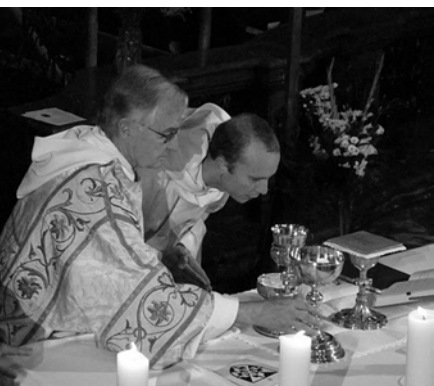
Plánuješ se po roce v Praze pustit do nějakého postgraduálního studia a popřípadě čeho a kde?

Rád bych určitě pokračoval dále ve studiích. Nyní už se začínají nějaká konkrétnější jednání, takovou nejpravděpodobnější cestou se v tuto chvíli zdají studia morální teologie ve švýcarském Fribourgu.

Chtěl by jsi něco vzkázat naši čtenářům?

Nebojte se a jděte do života s Pánem Ježíšem. On přišel proto, abychom měli život, a abychom ho měli v hojnosti. Kdo hledá, nalezne, i když musí počítat s tím, že úplného nasycení se mu během tohoto život nedostane.

rozmloval fr. Hyacinth

WeekOP

aneb
jak se evangelizuje
na pláži

Mezi nejvýznamnější apoštolské projekty Toulouské provincie patří takzvaný Week OP. Jde o týden evangelizace v přímořském letovisku Arcachon.

Week OP je pořádán již několik let každé léto mezi svatým Dominikem (8. 8.) a Nanebevzetím Panny Marie (15. 8.) v Arcachonu nedaleko Bordeaux, respektive v obci Moulleau, jež náleží k jeho aglomeraci. Tým, složený jednak z bratří a sester kazatelů, jednak z mladých dobrovolníků, organizuje program v této rušné lokalitě hostící během léta nespočet turistů ze všech koutů Francie.

Základní princip tohoto programu spočívá ve využití velmi příhodného uspořádání prostoru – hlavní městský bulvár ústí na pláž a na druhé straně vystupuje na předchrámi bývalého dominikánského kostela, vévodícího celému prostoru, s „vestavěným“ klášteřem, kde máme základnu) Právě před chrámem rozbíjí svůj stan naše „WEEK OP café“, a my se snažíme (při)vést naše hosty po trase „pláž-kavárna-kostel“ až do chrámu, k modlitbě, svátosti smíření či na mši.

Na pláži nejprve obcházíme davy opalujících rekreatantů a zveme je na turnaj v plážovém volejbale, fotbale a frisbee – když už je neláká možnost zapinkat si proti fešákům v hábitech, tak se vždy najdou alespoň tací, kdož kvitují možnost využít námi pracně připravených hřišť, nebo se alespoň dají zlákat na atraktivní ceny, jimiž jsou kromě triček WEEK OP také bezplatné konzumace v naší kavárničce. Do ní po skončení plážového skotačení zavítají nejen vítězové, ale i náhodní kolemjdoucí, přilákaní hudbou, tancem, a vpravdě křesťanskými cenami.

Svou roli ale hraje i již zmiňovaný rámeček, do něhož je náš kostel zasazen a který přirozeně přitahuje zvědavé turisty. Zvláště sobotní večer nás jich zaplavila nevidaná spousta, takže nestíhalo ani osazenstvo kavárny, ani skupina našich kostelních průvodců a průvodkyň.

V kavárně se snažíme nabízet nejen dobře chlazené pivo a poctivé palačinky, ale i rozhovor o víře, církvi a vůbec o tom, kdo jsme a co tu vlastně provádíme. Ti z nás, kdo provádějí, zase mají návštěvníky k tomu, aby si kostel nejen prohlédli, ale také jej náležitě využili – k tomu, k čemu je určen, tedy k modlitbě. A nedá se říci, že by kostel zůstal nevyužit – před Nejsvětější svátostí se hromadí kající toužící po svátosti smíření a v košíčku zase intence modliteb.

Především se však kostel naplní na slavnost Nanebevzetí Panny Marie – to je hlavní patronátní svátek celé Francie a jako takový ho Francouzi patřičně prožívají a slaví. Třemi mšemi (jedna z nich je vigilií zakončenou světelným průvodem) také vrcholí naše misie – vracíme se do svých domovů po velmi intenzivním týdnu nesmírně obohaceni; a doufáme, že podobně na tom jsou i ti, s nimiž jsme se setkali a jimž jsme se snažili zvěstovat radostnou zvěst.

Fr. Ludvík

Městské misie v Litoměřicích

Každé léto pořádá Kazatelské středisko naší provincie týdenní městské misie, při kterých se snaží pomocí osobních rozhovorů, přednášek, divadelních představení a koncertů oslovit nevěřící a hlásat jim radostnou zvěst.

Letos jsme přijali pozvání otce biskupa Mons. Jana Baxanta k misiím v Litoměřicích, které se pak uskutečnily na konci července. Vzhledem k tomu, že záběr celé misie byl opravdu široký a bližší informace i s fotogalerií se nacházejí na stránkách litoměřické diecéze www.dltm.cz/misie2010, tak bych se s vámi rád podělil jen o několik drobných postřehů.

První postřeh se netýká přímo naší misijní činnosti, ale spíše atmosféry celých misií. Různé části naší dominikánské rodiny vytvořily v Litoměřicích opravdovou jednotu a skutečně rodinnou pohodu. Bylo úžasné sledovat bratry, sestry, terciáře a přátele našeho řádu, jak se společně modlí, baví, jí a vyráží evangelizovat do ulic. A to ještě nemůžeme zapomenout na obrovskou modlitební podporu našich mnišek. Tato „pohoda“ byla snad všudypřítomná a přenášela se i do našeho misijního působení.

Misijních činností bylo opravdu mnoho a tak se každý mohl věnovat apoštolátu, ke kterému se cítil být povolán. Spolu s dalšími mladými misionáři jsem se věnoval pouliční misii zaměřené na mládež, což znamenalo že jsme během dne oslovovali mladé na ulici a zvali je na program, nabízeli jsme jim rozhovor o Bohu, modlitbu... Hlavním těžištěm našeho apoštolátu však byl večer, kdy mladí začínají skutečně „žít“, posedávají v parku na

lavičkách a přímo na člověka čekají. Večery na misích jsou opravdu pozenané, protože mladí se neváhají ptát na nejjzákladnější otázky a nejedna taková diskuze končí krátkou společnou modlitbou před Nejsvětější svátostí.

A na závěr snad už jen to, že misie po deseti dnech zdaleka nekončí, lidi, které jsme potkali, neseme dál ve svých srdcích a modlíme se za ně. A teď je na místních, aby vydávali dál svědectví o Kristu

fr. Hyacinth

.....

Městské misie v Litoměřicích

Misie se konaly ve dnech 25.7. – 1.8. 2010. Misijní tým tvořilo asi 50 lidí, z toho 9 bratří (včetně 3 noviců ze Slovenska) a 4 kongregační sestry.

Součástí programu misí byla také 4 divadelní představení a dva koncerty, při kterých vystoupilo 20 účinkujících.

Přednášky

- Mongolsko a my
- Ožehavá témata církevních dějin
- Jak může dobrý Bůh dopouštět zlo
- Evoluce (věda?), stvoření (víra?)
- Počátek lidské existence z pohledu embryologa
- Křesťanství a ostatní náboženství

Misie v číslech

Program

Jablonné

služba poutníkům
i návštěvníkům

Průvodcovská služba na poutním místě u paní Zdislavy byla již druhým rokem hlavní letní apoštolátní aktivitou bratří studentů.

V průběhu měsíce července zajišťovali bratři studenti průvodcovskou službu v našem klášteře v Jablonném v Podještědí. Postupně se do ní zapojilo sedm bratrů - vždy dvojice bratří se střídala v provázení skupin návštěvníků, rozmanitých jak velikostí tak i složením.

Autobus dětí střídá osamělá postarší dvojice, rodinu putující k hrobu paní Zdislavy následují turisté, toužící odhalit tajemství krypty. Všechny druhy návštěvníků se nepředvídatelně mísí, snažíme se uspokojit všechny. Zdá se, že jsou rádi, že je provází bratr - někdo, kdo je tu doma. Při hodinových prohlídkách vykládám o historii kláštera a kostela, popisuji oltáře, obrazy, zdůrazňuji zvláště to, co je nějak spojeno s paní Zdislavou - manželkou, matkou, světicí. Většina jen naslouchá, občas položí otázku týkající se výkladu, na konci poděkují a odejdou. Někteří ale se živě zajímají a ptají se: po smyslu našeho řádu, po jeho současné situaci, po našich osobních zkušenostech. To potěší. Delší rozhovor je spíše výjimkou.

A jaký je přínos této služby? Na jedné straně se jedná o vítanou možnost seznámit se s podmínkami pastorace našich bratří a příležitost k vyzkoušení vzájemné spolupráce. Na druhé straně je to šance setkat se a vydat svědectví lidem nevěřícím či nepraktikujícím, kteří do kostela přijdou pouze na prohlídku.

fr. Gabriel

AMICULUM

Slovenská 14, 772 00 Olomouc

<http://amiculum.op.cz> + amiculum@op.cz

Pro vnitřní potřebu České dominikánské provincie
vydávají bratři klerici téže provincie